

LEPORELLÓ

I.

Megérinted a tárgyakat,
és rögtön elfelejtetted őket.
A főneveknél előbbre való
az, hogy *langyos, puha, bolyhos, sötét*.

Ahol tipegsz, arrafelé
nem ráncosodik meg az alma.
Csak egyszer üti föl
fehér fejét a jázmin,
aztán visszahúzódik a sötétbe.

A kitüremkedések elsimulnak.
— Korcsolyázni tanulhat a lélek. —
Ami homorú volt, azt betöltöd,
akár apró kezeddel a kesztyűt.

II.

Édes gyerekem!
Most ez a felhő takar el téged.
Sírni szeretnék. De lehet hintázni
tíz emelet magasságban is.

Mikor a fecske már nem is látszik,
s az ég behúnyja szemét,
két villám közt azt mondd:
Mama!
S ez már nem is egyedüllét.

III.

Még nem lepődsz meg semmin.
Előző képzetekhez
nem hasonlítod, amit tapasztalsz.
Minden megfogható, de néha szúr vagy éget.
Csalán vagy kankalin: egyként megmászható
a bogárnak.

A kutyáktól sem félsz. Nem érzed a veszélyt.
Légtornász vagy, mint a virágok.
Helyben maradsz, amikor futkosol,
és minden percben nagy utakról térsz meg.

Hason fekve szuszogsz. Árnyéktalan derű
áraszt el, gyümölcsök édessége;
állandó egyidejűség.